

Minut, og Regnen strømmede ned over Ruderne som en Vandflod.

Tys! Kom der ikke Nogen? Jo, der var han endelig! . . . Dog nej! Hvad var det? Det var ikke hans Fodtrin.

„Ragnhild!“ udbrød hun, da Døren var bleven aabnet. „Kommer du her . . . paa denne Tid! Og hvordan er det, du ser ud?“

„God Aften,“ sagde Frk. Tønnesen kort, idet hun frigjorde sig for et stort Sjal, som hun havde haft over Hovedet. „Bliv ikke forskrækket! Jeg vilde blot i Forbigaaende høre, hvordan det stod til her?“

„Men hvor kommer du dog fra? Du er jo ganske gennemblødt! . . . Du har da ikke været derinde paa Højskolen?“

„Jo . . . vist saa!“ sagde hun i en Tone, der skulde lade ligegyldig; men Udtrykket i hendes Ansigt var sky og uroligt. „Jeg fik pludselig Lyst til at se, hvordan saadan Noget gaar til.“

„Saa var det sagtens Pastor Petersen, der fristede dig?“

„Pastor Petersen var der vistnok ogsaa. Det véd jeg for Resten ikke. Jeg har ikke set ham.“

„Er du gaaet alene, Ragnhild!“